

உலகத்தமிழ்

உலகத் தமிழ்ச் சங்கம் மதுரை வழங்கும் மின்னிதழ்

ஆரியவரசன் பிரக(ம)தத்தன் எனும் ஆன்றோர்: முல்லைநில கையாள்கையும் ஆரியக் கலப்பும்

முனைவர் கா. அய்யப்பன்

உதவிப்பேராசிரியர், தமிழ்த்துறை, எஸ்.ஆர்.எம். அறிவியல் & தொழில்நுட்ப நிறுவனம்
அறிவியல் மற்றும் மானிடவியல் புலம், சென்னை - 26

ஆரியர்கள் தமிழர்களோடு கலந்த வரலாறு பற்றி சிந்தித்தலும் அது குறித்த வரலாறெழுதியலும் பலராலும் பல்வேறு தரவுகளோடு தொடர்ந்து சிந்திக்கப்பட்டு வருகின்றது. ஆரியர்கள் தமிழ்ப்பண்பாட்டில் இருந்து வேறானவர்கள் என்பதை சங்க இலக்கியத் துணைகொண்டு எழும் சிறிய சிந்திப்பினை முன்வைப்பது தேவையாகிறது. இங்கு சிந்திக்கப்படுவது யாதெனின்,

- ❖ ஆரிய அரசன் பிரகதத்தனுக்குத் தமிழ் அறிவுறுத்த கபிலர் பாடிய குறிஞ்சிப்பாட்டை எப்படி புரிந்துகொள்வது.
- ❖ கபிலரின் சிந்தனைக்கு நேர் எதிராக முல்லை நில ஒழுக்கத்தைப் போற்றும் முல்லைப்பாட்டை எப்படி புரிந்துகொள்வது.
- ❖ குறுந்தொகை 184ஆம் பாடலைப்பாடிய ஆரிய அரசன் யாழ்ப் பிரமதத்தன் பாடலை எப்படி எடுத்துக்கொள்வது.
- ❖ முல்லைநில மக்கள் பாலை, நெய்தல் நிலத்தைக் கடந்து சென்று பொருளீட்டல் என்பதினூடாக நிகழ்ந்த புணர்தல் ஒழுக்கத்தையும், தம் நிலப் பெண்கள் மட்டும் தாம் வரும்வரை ஆற்றியிருக்கவேண்டும் என்பதையும் எப்படி இணைப்பது.
- ❖ சங்கத் தொகைப்பாடலில் முல்லைத் திணைக்குரிய களவுப்பாடல் பாலைத் திணைக்குரியதாக மடைமாற்றம் செய்தும் அதே சமயம் முல்லைத் திணைக்குரிய கற்புப்பாடலே அதிகம் இடம் பெற்றிருப்பதுமான தன்மையையும் எப்படி அணுகுவது.

இப்படியான வினாக்களே தொல்காப்பியம், சங்க இலக்கியம், இறையனார் களவியல் முதலான நூல்கள் முன்வைப்பது தமிழரின் வாழ்க்கை அகம், புறம் என இரு தன்மையாகும். அது முல்லை - காடு, குறிஞ்சி - மலை, மருதம் - வயல், நெய்தல் - கடல் எனும் நான்கு நிலமுடை திணையையும், பாலை என்கிற நிரந்தர நிலமற்ற திணையையும் சேர்த்து ஐந்திணை பார்ப்பட்டது என்பது. ஐந்து திணைக்கும் ஒழுக்கமும் கற்பிக்கப்பட்டுள்ளது. அதாவது குறிஞ்சி - புணர்தல்,

பாலை – பிரிதல், முல்லை – இருத்தல், நெய்தல் – இரங்கல், மருதம் – ஊடல் என்பது. இந்த நில வழி ஒழுக்க ஒழுங்கும், அதில் இருந்து புலம் பெயர்தலும், பொருளீட்டலும் மீண்டும் தன் நிலத்தை அடைதலுமான ஒழுங்கமைவில் ஏற்பட்ட மாற்றங்களின் வரலாறு என்பது முக்கியமானது. இதனுடாகவே தான் ஆரியர்களின் கலப்பு சத்தமின்றி நடந்தேரியிருக்கவேண்டும். அதுவும் முல்லை நிலத்தை அவர்கள் தங்களுக்கான இறுதி நிலமாகக்கொண்டனர். கடல், வயல், மலை நிலங்களைக்காட்டிலும் காட்டில் (முல்லையில்) மறைந்து வாழ்தலுக்கான சாத்தியத்தைக் கண்டடைந்தனர். இன்னும் மற்ற நிலங்களைவிட முல்லை நிலத்தில் வளம் அதிகம். ஒரு கட்டத்தில் பசுக்களைக்கூட யாகம் வளர்த்தலுக்காக நாடு கடத்தினர். யாகம் வளர்த்தல் முனிவர் வாழ்தல் எல்லாம் அங்குதான் சாத்தியமானது என்கிற பிற்கால வரலாறும் இத்துடன் இணைத்து நோக்கத்தக்கது.

கொஞ்சம் கொஞ்சமாக ஆரியர்கள் புகுந்த வரலாறு மேற்குறித்தப் பின்புலத்தில்தான் புதைந்துள்ளது. சங்கத் தொகைப்பாடலில் செலவழுங்குவித்தல் என்கின்ற முல்லை நில களவியல் ஒழுக்கம், தொல்காப்பியத்தில் ஆற்றியிருத்தல் (கற்பு) என்கிற ஒழுக்கமாக இலக்கணம் வரையப்படுகிறது. தொல்காப்பியம் இன்னும் பல இடங்களில் முல்லைத் திணையையும், அதுசார்ந்த புரிதலையும் முதலில் வைத்திருப்பது ஒரு பக்கம் இருக்க, கலித்தொகையில் முதலாவதாக இருக்கக்கூடிய பாலைக்கலிப் பாடல்களில் செலவழுங்குவித்தல் மிக உன்னதமாகப் பேசப்படுவதும் கூர்ந்து நோக்கத்தக்கது. இதிலிருந்து முல்லைநில பூர்வீகக்குடிகள் தங்களைத் தனித்துப் பாதுகாத்தும் வந்திருக்கின்றது. அதில் அவைவருக்கும் தெரிந்த குடி 'முல்லைக்குத் தேர்கொடுத்த பாரி' உடையது. ஆரியக்கலப்பிற்காக அவனிடம் மகள்கோடலும் அதனை அவன் மறுத்தலும், மூவேந்தரும் அவனை பகைக்கும்படி செய்தலும் கபிலர் வழி பாரியை வெற்றிகொள்ளும் வழியை சாத்தியப்படுத்தலுமான வரலாறும், நம் பாரதிதாசன் எழுதிய 'இரணியன் அல்லது இணையற்ற வீரன்' நாடகமும், ஆரியர் வரலாறெழுதியலுக்கான இரண்டுபுள்ளிகள். இது இப்படி இருக்க கபிலர் ஆரிய அரசன் பிரகதத்தனுக்குத் தமிழ் அறிவுறுத்தப் பாடியது குறிஞ்சிப்பாட்டு என்பது எல்லோரும் கொள்ளும் முடிபு. அதாவது தமிழரின் வீரத்தையும் களவு வழி வந்தக் கற்பையும், அதன் திறத்தையும், பிரகதத்தன் அறியவேண்டும் என்று பாடியது. அப்படியெனில் பிரகதத்தன் என்கிற ஆரியனுடைய வாழ்வியல் பற்றிய நிலைப்பாடு என்ன? என்பது முக்கியமாகிறது. குறுந்தொகை 184ஆவது பாடலை எழுதிய ஆரிய அரசன் யாழ்ப் பிரமதத்தன் என்பவனும் குறிஞ்சிப்பாட்டுப்பாடக் காரணமானவனும் ஒருவனே என்பதை கா.கோவிந்தன் அவர்கள் தமது 'சங்கப் புலவர் வரிசை – 7, காவல பாவலர்கள், கழக வெளியீடு, 1964, ப.117இல்' விளக்குகிறார். இப்பாடல் ஒன்றே பிரகதத்தனுடைய நிலைப்பாட்டை அறிய ஏதுவாக இருக்கின்றது. அப்படியெனில் அந்த பாடல் (குறுந்.184) என்ன சொல்கிறது என்பதை,

**“அறிகரி பொய்த்தல் ஆன்றோர்க்கு இல்லை
குறுகல் ஒம்புமின் சிறுகுடிச் செலவே
இதற்குஇது மாண்டது என்னாது அதற்பட்டு
ஆண்டு ஒழிந்தன்றே மாண்தகை நெஞ்சம்
மயிற்கண் அன்ன மாண்முடிப் பாவை
நுண்வலைப் பரதவர் மடமகள்
கண்வலைப் படுஉம் கான லானே” (குறுந்.184) என்பது பாடல்.**

கழறிய பாங்கற்குக் கிழவன் உரைத்தது எனும் துறைப்பாடல். நெய்தல் திணைப்பாடலான இதன் பொருளானது, “மயிலினுடைய தோகையில் இருக்கும் கருநீல வட்டவடிவக் கண்ணை ஒத்த சிறப்புமிக்க தலை முடியையுடைய அழகிய பாலை போன்றவாளாகிய, நுண்ணிய வேலைப்பாடுமிக்க வளையலை முன்கையில் அணிந்த நெய்தல் நிலமக்களின் மடப்பம் பொருந்திய மகள் இருக்கின்றாள். கண்ணி வலையில் சிக்கிய எந்த ஒன்றும் மீளமுடியாது. அப்படியான அவள் கண்ணாகிய வலையில் அவ்வழிச் செல்வார் அகப்படுவர். கடற்கரைச் சோலையினிடத்து என்னுடைய நிலைபேறு உடைய அழியா தகுதியையுடைய நெஞ்சம் அவள் கண்ணுக்கு மாட்சிமையுடைய என் நெஞ்சம் ஏற்றதா? இல்லையா? என்று ஆராயாமல், அவள் கண் வலையில் சிக்கி அக்கானல் சோலையிடத்தே தங்கியது. அறிவால் மூத்தவர்களுக்கு தாம் அனுபவத்தில் கண்டறிந்த ஒன்றை மறைத்துப் பொய்கூறும் இயல்பு இல்லை. எனவே யான் கண்டறிந்த இதனை உண்மையாகக் கொண்டு அச்சிற்றாரின் வழியாகச் செல்லுதலையும், தங்குதலையும் செய்யாதீர். மீறிச்சென்றால் என்னைப்போல புலம்புவீர்” என்பது பொருள் என்க. இப்பாடலுக்கு உ.வே.சாமிநாதையர் தரும் முடிவு நோக்கத்தக்கது.

“பரதவர் மடமகள் கண்வலையில் என் நெஞ்சம்பட்டு ஆண்டே தங்கிவிட்டது; இந்நிலை எனக்கு மட்டும் அமைந்ததன்று; யாராயினும் அவ்வலையிலே படுவர்; இது யான் அறிந்த உண்மை; ஆதலின் அங்கே ஒருவரும் செல்லற்க; செல்லின் துன்புறுவீர்” என்னும் கருத்துப்படத் தலைவன் கூறினான். இதனால், “நீர் கண்டனிராயிற் கழறலிர்” (அகநா. 130:2) என்ற எச்சப் பொருள் தோன்றியது.”

தலைவன் தன் தோழனுக்குச் சொல்லும் தன்மையில் அமைந்த பாடலான இதில் அறியவரும் ஆரியவரசன் பிரக(ம)தத்தன் என்பவன் ஆரிய தேசத்தில் இருந்து, நம்முடைய முல்லை நிலத்தின் குடியாகி அதன் வளத்தை பாலை, நெய்தல் நில வழியாகக் கொண்டுசென்று, மேலும் செல்வத்தைப் பெருக்குகின்ற வாணிபத்தைச் செய்திருக்கிறான். அப்படியான சூழலில் நெய்தல் நிலப் பெண் ஒருத்தியின், அழகில் மயங்கி தான் பொருளீட்டுவதை சிலநாள் தவிர்த்திருக்கிறான். அதே சமயம் தன்னுடைய பொருளை அப்பெண்ணிடம் இழக்கவில்லை. அப்பெண்ணைவிட்டு திரும்பவும் பிரிந்துசென்று பொருளீட்டி மீண்டும் திரும்புகையில் அப்பெண்ணுடனே தங்கியிருக்கிறான். ஜி.நாகராஜனின் ராட்டினம் சிறுகதையில் வரும் கிழவனும் சிறுவனும் போல மனம் தடுமாறியிருக்கிறான். அதே சமயம் தன்னை அறிவில் முதிர்ந்தவன் என்கின்ற கொள்கையும் கொண்டவனாக இருக்கின்றான். மேலும் அவன் குறிப்பிடுவது பெண்ணா, பெண்களா? என்பதும் நோக்கத்தக்கது.

**“வினையே ஆடவர்க்கு உயிரே வாள்நுதல்
மனை உறை மகளிர்க்கு ஆடவர் உயிர்என
நமக்கு உரைத்தோரும் தாமே அழாஅல்
தோழி அழுங்குவர் செலவே” (குறுந். 135)**

தலைமகன் பிரிவான் என வேறுபட்ட தலைமகட்குத் தோழி சொல்லியதாகப் பாலை பாடிய பெருங்கடுங்கோவால் பாடப்பட்ட பாடல் பிரகதத்தன் கருத்தோடு இணைத்து நோக்கத்தக்கது. இதில் பொருள்வயின் பிரிதல் ஆண்மகனுக்கு உரியது எனில் அவன் வரும்வரை அவனையே

நினைத்து ஆற்றியிருத்தல் கற்புடைப் பெண்மகளுக்கு இயல்பு என்பது தெளிவாகவே தெரிகிறது. அப்படி ஒழுகினால்தான் 'பெய்யென பெய்யும் பெருமழை' என்கிறார் வள்ளுவர்.

பெண்ணைவிட பொருளே மேலானது என்னும் ஆரியக் கொள்கைக்குள்தான் செலவழங்குவித்தல் என்னும் முல்லைத்திணையது ஒழுக்கம் ஆற்றியிருத்தலாக மாறுகிறது. இம்மாற்றத்தைப் பின்வருமாறு புரிந்துகொண்டு விளங்கலாம். கலித்தொகை, பாலைக்கலி 2ஆவது பாடல் பொருள்வயின் பிரியும் தலைவனை செலவழங்குவிக்கும் செய்தி இடம்பெற்றுள்ளது. அப்பாடலின் தாழிசை உறுப்பில் உள்ள மூன்று செய்திகள் முக்கியம். அதனை நச்சினார்க்கினியர் உரையோடு காண்க,

**“தொலைவாகி யிரந்தோர்க்கொன்றீயாமை யிழிவென
மலையிறந்து செயல்கூழ்ந்த பொருள்பொரு ளாகுமோ
நிலைஇயகற்பினா ணீநீப்பின் வாழாதாண்
முலையாகம் பிரியாமை பொருளாயினல்லதை”**

எ - து: முன்பு உண்டான பொருள்களெல்லாம் கொடுத்துத் தொலைந்து, பின்பு இல்லையாய், வந்து இரந்தவர்களுக்குச் சிறிதுங் கொடாதிருத்தல் இழிவாமென்று கூறி, மலையைக் கடந்துபோய்த் தேடுதலைக் கருதின பொருள் நன்கு மதிக்கும் பொருளாயினும், யான் வருந்துணையும் ஆற்றியிருவென்று ஆற்றுவித்த கூற்றிலே நிலைபெற்ற கற்பணையை முன்பு உடையவள் நீ நீப்பின் இளமைச் செவ்வி முதிர்வினாலே உயிர் வாழாதாளாயினாள்; இனி அவளுடைய, நிரம்பிய மயக்கத்தை விரும்புகின்ற முலையினையுடைய மார்பைப் பிரியாதிருத்தல் நின் மனத்திற்குப் பொருளாயிருக்குமாயின், அதுவே பொருளாவதல்லது, பிரிகின்றது பொருளாகுமோ? எ - று. தொலைவு, முன்பு உண்டாய்ப் பின்பு இல்லையாதலாம்.

**“இல்லென விரந்தோர்க்கொன்றீயாமை யிழிவெனக்
கல்லிறந்து செயல்கூழ்ந்த பொருள்பொரு ளாகுமோ
தொல்லியல்வழாஅமைத் துணையெனப் புணர்ந்தவள்
புல்லாகம் பிரியாமை பொருளாயினல்லதை;”**

எ - து: எக்காலமும், எமக்குப் பொருளில்லையென்று கூறி வந்து இரந்தவர்களுக்குச் சிறிதுங் கொடாதிருத்தல் இழிவாமென்று கூறி, மலையைக் கடந்துபோய்த் தேடுதலைக் கருதின பொருள் நன்கு மதிக்கும் பொருளாயினும், நமக்குப் பழைய உழுவலன்பு வழுவாமை வருமென்ற கூற்றை உட்கொண்டதனாலே நீ பிரியாயென்றே கூடினவளுடைய, தான் புல்லுதலையே விரும்பின இளமைச் செவ்வியையுடைய மார்பைப் பிரியாதிருத்தல் நின் மனத்திற்குப் பொருளாயிருக்குமாயின், அதுவே பொருளாவதல்லது பிரிகின்றது. பொருளாகுமோ? எ - று.

**“இடனின்றி யிரந்தோர்க்கொன் றீயாமையிழிவெனக்
கடனிறந்து செயல்கூழ்ந்த பொருள்பொரு ளாகுமோ
வடமீன்போற்றொழுதேத்த வயங்கிய கற்பினா
மென்றோள் பிரியாமை பொருளாயினல்லதை” (கலித்.2:11-22)**

தம்முடைய இல்வாழ்க்கைக்கு வேண்டும் பொருளில்லையென்று கூறி வந்து இரந்தவர்க்குச் சிறிதுங் கொடாதிருத்தல் இழிவாமென்று கூறி, காட்டைக் கடந்துபோய்த் தேடுதலைக் கருதின பொருள் நன்கு மதிக்கும். பொருளாயினும் அருந்துதிபோலே எல்லாருந்தொழுது வாழ்த்தும்படி விளங்கிய கற்பனையை முன்புடையவளுடைய, காமச் செவ்வியாற் பெருமையையுடையவாய், மெல்லியவாகிய தோள்களைப் பிரியாதிருத்தல் நின்மனத்திற்குப் பொருளாயிருக்குமாயின், அதுவே பொருளாவதல்லது பிரிகின்றது பொருளாகுமோ? எ - று. இத்தாழிசை உறுப்பில் இடம்பெறுகின்ற மூன்று செய்தியுமே ஒத்தத்தன்மையுடையன. முதலில் இந்தப் பாடல் முல்லைத்திணைக்குரியது. களவுப்பாடல் வகைமையைச்சேர்ந்தது. இன்னும் சங்க இலக்கியத்தொகையில் முல்லைத்திணைப் பாடல்கள் தொண்ணூறு விழுக்காட்டிற்கு மேல் கற்பிற்குரியனவாக இருக்கின்றன.

முல்லை நில பூர்வீகத் தமிழ்க்குடிகள் களவு வழிவந்த கற்பை அறிவதில் மேற்குறித்தப்பாடல் முக்கியமானது. முல்லைநிலத் தலைவன் களவு வாழ்க்கையில் தலைவியைவிட்டு பிரிதல் என்பது கிடையாது அது செலவழுங்கல் எனும் ஒழுக்கத்தின் பார்ப்பட்டது. அதுவே கற்பில் ஆற்றியிருத்தலாக மாறுகிறது. அப்படியெனில் முல்லைநிலத்திற்கு இரண்டு உரிப்பொருள் என்றே தொல்காப்பியர் சொல்லியிருக்கவேண்டும். வள்ளுவர்கூட ஆற்றியிருக்கும் பெண்களை உயர்த்தி இல்லறவியலில் பேசுகிறார், அதே சமயம் செலவழுங்குவிக்கும் பெண்களைப் பற்றி 'பெண்வழிச்சேறல்' எனும் ஒரே அதிகாரமே வைக்கின்றார். 'என்னைவிட்டு நீ காட்டைக்கடந்து பிரிந்துசென்று ஈட்டிவரும் பொருட்செல்வத்தைவிட என்நலத்தை பேணுவதே சிறந்தசெல்வம் என்பதை உணர்வாயாக' எனும் செய்தியே தொடர்ந்து வலியுறுத்தப்படுகிறது. என்னைவிட்டு பிரிந்துசென்று பொருள் ஈட்டிவந்து பிறர்க்கும் உதவி வாழ்தலைக்காட்டிலும் என்னுடனே நம் நிலத்தில் வாழ்ந்து குடும்பமாகிய பொருட்செல்வத்தைப் போற்றலே சிறப்பு. ஆக நீ செல்லுதலை தவிர்ப்பாயாக என்பது பொருள். ஆனால் ஆரியவரசன் பிரகதத்தன் தன் இல்லாளை ஆற்றியிருக்கும்படி வாழவிட்டு தான் பொருளீட்டப் பிரிகிறான். அங்கே நெய்தல் நிலப்பெண்களின் அழகில் மயங்குகிறான், புணர்கிறான். தம்மைப்போல் பொருளீட்ட விழைகின்ற தன்இன மக்களை வழிபடுத்துகிறான் ஆன்றோனாக. பாலை பாடிய பெருங்கடுங்கோ என்பவர் உண்மையில் முல்லைத்திணைக் களவை பாடியவர்தான். வழியது அருமைசொல்லி செலவழுங்குவித்தல் என்பது ஒரு குறிப்பிட்டகாலகட்டம்வரை பெண்களுக்கு சாத்தியமாயிற்று. அதே சமயம் பிரமதத்தன் பாடல் வழி பார்க்கும்பொழுது அறிவுடையோனாகிய என்னையே வினையாற்றவிடாமல் தடுத்தது நெய்தல் பெண்ணின் அழகு, அதனால் அவ்வழி யாரும் செல்லாதீர் என்கிறார். அப்படியான தன்மைகொண்ட ஆரியர்களை செலவழுங்குவித்தல் என்பது சாத்தியமில்லாத ஒன்று. இப்புள்ளியே நம்மின் முல்லைநிலம் ஆரிய மயமாக்கப்பட்டதற்கும் இராமன் நாடாளாமல் காட்டில் குடிபுகுந்ததுமான புராணக் கதையாடலுக்கும் உள்ள உறவைக்காட்டுகிறது.

இது இப்படியிருக்க, தொல்காப்பியர் குறிப்பிடும் பொருள்வயின் பிரிவு பற்றிய செய்தியும் இவ்விடம் இணைத்துப் பார்க்கத்தக்கது.

“பொருள்வயின் பிரிதலும் அவர்வயின் உரித்தே தொல்” (அகத். 35)

“உயர்ந்தோர் பொருள்வயின் ஒழுக்கத்தான” (மேலது. 36)

அகத்திணையியல் உள்ள இச்சூத்திரத்திற்கு உரை எழுதுவோர் வேந்தன் தவிர்த்த அந்தணர், வணிகர், வேளாளர் எனும் மூவரும் பொருள்வயின் பிரிதலுக்கு உரியவர் என்றும் அதில் அந்தணர் பொருள்வயின் பிரியின் ஒழுக்கத்தை மேற்கொள்ளவேண்டும் என்றும் விளக்கிச் செல்கின்றனர். இதே தொல்காப்பியர் மரபியலில்,

“வேளாண் மாந்தர்க்கு உழுதூண் அல்லது
இல்என மொழிப பிறவகை நிகழ்ச்சி”
(தொல். மரபியல்) - என்று குறிப்பிடுகிறார்.

தொல்காப்பிய மரபியல் இடைச்செருகல் என்று தப்பிக்கவும் வாய்ப்புள்ளது. நிலவழி இப்பொருள்வயின் பிரிதலை நோக்குகிற பொழுது குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல் எனும் நில பூர்வீகக்குடிகளும் பொருள்வயின் பிரிதல் என்பது இல்லை என்பது தெளிவாகிறது. அதே சமயம் முல்லை நிலத்தில் நிகழ்ந்த ஆரியக்கலப்பு என்பதினூடாக உருவான வணிகக் குடியும், அந்தணர் குடியும் பொருள்வயின் பிரிவுக்கு உரியவர் என்க. குறிப்பாக வணிகத்தில் மட்டுமே ஆரியர்கள் அந்தணர்வழி அரசர்களையும், தனக்குள் அடக்கி அவனைக்காட்டிலும் பொருளுடையவராக வாழ்ந்தனர் என்க. உதாரணத்திற்குக் கோவலன் போன்றோர் என்க. இவ்வரலாற்றின் திருப்புமுனையை இளங்கோவடிகள், சீத்தலைச்சாத்தனார் நிர்ணயிக்கின்றனர். அப்புலம்பெயர்வால் உருவாகின்ற பெரும் மகசாத்துவாணிகள் பொருட்களை அரசிடம் கொண்டு சேர்க்கவும் அப்பெருவணிகர்களால் உருவாக்கப்பட்ட கணிகையர் மரபுவழி அப்பொருள் சிதைக்கப்படுகிறது. அக்கணிகையர்கள் சமண, பௌத்தத் துறவிகளாக மடைமாற்றம் செய்யப்பட்டு, அவர்களின் சாதனையை உலகறியச் செய்கின்றனர். ஒட்டுமொத்தத்தில் இனக்கலப்பின் ஊடாக ஏற்படுகின்ற அதிக பொருட்சேர்ப்புக் கொள்கை, அதனால் ஏற்படும் சீரழிவு, பண்பாட்டு அழிவுகளை அழித்தொழிக்கும் கதையாடலை கையில் எடுக்கின்றனர் மேற்குறித்த இருவரும்.

இவற்றையெல்லாம் நோக்குகிற பொழுது ஆரியவரசன் பிரகதத்தன் பொருளீட்டுவதிலும், கணிகையர் மரபை உருவாக்குவதிலும் அறிவுடையோனாக இருந்து தன் இனத்து மற்றவர்களையும் அப்படி இருக்க அறிவுறுத்தினான் என்பது அறியவருகிறது. ஆயர்கள் ஆரியர்களா? ஆரியர்கள் ஆயர்களா? என்பதைவிட கபிலர் குறிஞ்சிப்பாட்டுப் பாடியதன் உண்மைக் காரணம் இன்னும் பல்வேறுகோணங்களில் ஆராயத்தக்கது. குறிஞ்சி, மருதம், நெய்தல் ஒருதன்மையுடைய நிலமாகவும் முல்லை, பாலை வேறு தன்மையுடைய நிலமாகவும், இருந்திருக்கின்றது. இவற்றின் ஊடாக ஆரியர் வருகையின் வரலாற்றைச் சிந்திக்கவும் இன்னும் நிறைய நோக்குகள் தேவைப்படுகின்றது.

utsmdu2@gmail.com

உலகத்தமிழ்

உலகத் தமிழ்ச் சங்கம் வழங்கும் மின்னிதழ்

((((((((((0))))))))))